

Αριθμ. Πρωτ. ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ: 1226
Αριθμ. Πρωτ. Αίτησ. Κατ. Εγγράφων: 92
Ημερομ. Κατάθεσης: 17/11/2025

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

ΕΡΩΤΗΣΗ & ΑΚΕ

Αθήνα, 18 Νοεμβρίου 2025

ΠΡΟΣ:

Τον Υπουργό Περιβάλλοντος και Ενέργειας, κ. Σταύρο Παπασταύρου

ΘΕΜΑ: «Ιδιοκτησιακό καθεστώς εκτάσεων στην Κρήτη – μη εφαρμογή των αποφάσεων Αρείου Πάγου & ΣτΕ, παραβίαση του άρθρου 152 ν.4819/2021 και λανθασμένες καταχωρίσεις του Κτηματολογίου που μετατρέπουν ιδιωτικές περιουσίες σε “δημόσιες”»

Κύριε Υπουργέ,

Η διαδικασία κύρωσης των δασικών χαρτών στο Λασίθι ανέδειξε ένα από τα σοβαρότερα ζητήματα που αφορά τη διαρκή σύγχυση και τις αντιφάσεις γύρω από το ιδιοκτησιακό καθεστώς των εκτάσεων. Χιλιάδες ιδιοκτησίες που επί δεκαετίες θεωρούνταν ιδιωτικές —με συμβόλαια, χρησικτησίες και δηλώσεις στο Κτηματολόγιο— εμφανίζονται σήμερα ως δημόσιες ή δασικές, παρά την απουσία οποιουδήποτε τίτλου του Ελληνικού Δημοσίου. Η διοίκηση φαίνεται να εφαρμόζει, κατά παράβαση του Συντάγματος και του ισχύοντος νόμου, το τεκμήριο κυριότητας του Δημοσίου ακόμη και σε περιοχές, όπως η Κρήτη, όπου αυτό δεν ισχύει ιστορικά και νομικά. Το αποτέλεσμα είναι ένα πρωτοφανές κύμα αδικιών: πολίτες βλέπουν τις περιουσίες τους να καταχωρίζονται ως κρατικές, αγροτεμάχια να χαρακτηρίζονται δασικά, και ιδιοκτησίες να “μετακινούνται” από τον ιδιώτη στο Δημόσιο με διοικητικές εγγραφές, χωρίς καμία δικαστική απόφαση. Η κατάσταση αυτή υπονομεύει ευθέως την ασφάλεια δικαίου και δημιουργεί αίσθημα ανασφάλειας στους πολίτες, που καλούνται να

αποδείξουν την ιδιοκτησία τους έναντι ενός κράτους το οποίο, αντί να προστατεύει την περιουσία τους, τη διεκδικεί.

Σε αυτό το σημείο, ιδιαίτερη σημασία έχει η Οδηγία του Ελληνικού Κτηματολογίου (30.7.2021) για την εφαρμογή του άρθρου 152 του ν. 4819/2021, η οποία ρητά προβλέπει ότι το Ελληνικό Δημόσιο δεν προβάλλει δικαιώματα κυριότητας επί δασικών ή χορτολιβαδικών εκτάσεων όταν δεν διαθέτει τίτλους ή επαρκή αποδεικτικά στοιχεία και όταν οι ιδιώτες διαθέτουν νόμιμους τίτλους έως την 1.7.2001. Παρά ταύτα, στην πράξη το ΥΠΕΝ και το Κτηματολόγιο δεν εφαρμόζουν ενιαία την εν λόγω διάταξη, με αποτέλεσμα χιλιάδες αγροτεμάχια στο Λασιθί να εμφανίζονται εσφαλμένα ως δημόσια ή δασικά, μολονότι υπάρχουν καταχωρισμένοι τίτλοι και δηλώσεις στο Κτηματολόγιο. Η παράλειψη αυτή συνιστά παραβίαση της ισχύουσας νομοθεσίας και της ίδιας της οδηγίας του Ελληνικού Κτηματολογίου, με προφανείς συνέπειες για την ασφάλεια δικαίου, τη λειτουργία της αγοράς και την προστασία της ιδιωτικής περιουσίας.

Επιπλέον, η Απόφαση υπ' αριθ. 1644/2022 του Αρείου Πάγου αποτελεί καίρια νομική τομή, που όμως δεν έχει ενσωματωθεί επαρκώς στην πράξη από τη διοίκηση και τις δασικές υπηρεσίες. Το Ανώτατο Δικαστήριο, ερμηνεύοντας τις διατάξεις του άρθρου 62 του ν. 998/1979 και του ν. 3208/2003, έκρινε με απόλυτη σαφήνεια ότι στην Κρήτη δεν ισχύει το τεκμήριο κυριότητας του Δημοσίου επί δασών και δασικών εκτάσεων, όπως συμβαίνει στην υπόλοιπη χώρα. Επικαλέστηκε, δε, το ιστορικό και νομικό πλαίσιο της Κρητικής Πολιτείας, τοπικούς θεσμούς και μεταβατικές ρυθμίσεις που καθιστούν αναγκαία την απόδειξη τίτλου από το Δημόσιο, και όχι το αντίστροφο. Σύμφωνα με την απόφαση, τα βασιλικά διατάγματα του 1833 και του 1836 —τα οποία συχνά επικαλούνται οι Δασικές Υπηρεσίες ως βάση καταχώρισης δημόσιας κυριότητας— δεν έχουν εφαρμογή στην Κρήτη, αφού εκδόθηκαν πριν από την ένωση του νησιού με την Ελλάδα (1913) και δεν ενσωματώθηκαν στο κρητικό νομικό καθεστώς. Κατά συνέπεια, καμία υπηρεσία δεν μπορεί να καταχωρεί εκτάσεις στην Κρήτη ως δημόσιες ή δασικές χωρίς τεκμηριωμένο τίτλο κυριότητας του Ελληνικού Δημοσίου.

Ωστόσο, το πρόβλημα που αναδεικνύεται σήμερα στους χάρτες του Λασιθίου και της Σητείας δείχνει ότι η απόφαση αυτή αγνοείται σε επίπεδο εφαρμογής. Παρά τη ρητή δικαστική θέση, συνεχίζουν να εμφανίζονται χιλιάδες αγροτεμάχια ως δημόσια δασικά, στηριζόμενα σε παρωχημένες διοικητικές πρακτικές και σε ανενεργές διατάξεις της οθωνικής περιόδου. Η αστοχία αυτή μετατρέπεται σε θεσμική στρέβλωση: οι Δασικές Υπηρεσίες

εφαρμόζουν τεκμήριο κυριότητας που δεν υφίσταται, οι πολίτες καλούνται να αποδείξουν ότι «δεν είναι ελέφαντες», και η διοίκηση αγνοεί δεδικασμένα του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Η απόφαση του Αρείου Πάγου, αντί να λειτουργήσει ως εργαλείο εξορθολογισμού και αποκατάστασης δικαίου, παραμένει γράμμα κενό, ενώ χιλιάδες οικογένειες βλέπουν τη γη τους να «περνά» σε λάθος φορέα στο Κτηματολόγιο. Πρόκειται για πρωτοφανές φαινόμενο αντιστροφής του τεκμηρίου ιδιοκτησίας, που συνιστά παραβίαση της συνταγματικής αρχής της ασφάλειας δικαίου και απαιτεί άμεση παρέμβαση του Υπουργείου για την έκδοση ερμηνευτικής εγκυκλίου και για την εκπαίδευση των υπηρεσιών στην ορθή εφαρμογή της απόφασης 1644/2022.

Συνεπώς, η Απόφαση 1644/2022 του Αρείου Πάγου σε συνδυασμό με το άρθρο 152 του ν. 4819/2021 συγκροτούν ένα ενιαίο νομικό πλαίσιο που προστατεύει ρητά τα δικαιώματα των ιδιωτών επί δασικών και χορτολιβαδικών εκτάσεων, ιδίως στην Κρήτη, όπου δεν ισχύει το τεκμήριο κυριότητας υπέρ του Δημοσίου. Ενώ η ανώτατη δικαστική κρίση ορίζει ότι το Δημόσιο οφείλει να αποδεικνύει θετικά την κυριότητά του και δεν μπορεί να την τεκμαίρει, το άρθρο 152 θεσμοθετεί αυτήν ακριβώς την υποχρέωση και για τις διοικητικές πράξεις του Κτηματολογίου: αν δεν υπάρχουν τίτλοι, μισθώσεις, πράξεις παραχώρησης ή αξιοποίησης από πλευράς Δημοσίου, οφείλει να απέχει από κάθε προβολή δικαιώματος. Παρά ταύτα, σε περιοχές όπως η Σητεία, η Ιεράπετρα και ο Άγιος Νικόλαος, το Δημόσιο εξακολουθεί να εμφανίζεται ως κύριος σε χιλιάδες αγροτεμάχια, συχνά με βάση ιστορικά ανυπόστατα διατάγματα ή απλή αναφορά σε χάρτες, χωρίς κανέναν τίτλο ή πράξη ιδιοκτησίας. Η πρακτική αυτή αναιρεί στην πράξη τόσο τη νομοθετική βούληση του άρθρου 152 όσο και το δεδικασμένο του Αρείου Πάγου, συνιστώντας παραβίαση της αρχής της νομιμότητας και της ασφάλειας δικαίου, αλλά και υπονόμηση της ίδιας της αξιοπιστίας του Εθνικού Κτηματολογίου.

Παρά την ύπαρξη αυτού του διπλού νομικού πλαισίου —δικαστικού και νομοθετικού— η πραγματικότητα στο Λασίθι αποδεικνύει ότι η διοίκηση λειτουργεί σε πλήρη ασυνέπεια με το ίδιο το δίκαιο που έχει θεσπίσει. Ειδικά στη Σητεία, περισσότερα από 11.500 αγροτεμάχια εμφανίζονται στο Κτηματολόγιο ως ιδιοκτησία του Δημοσίου ή ακόμη και της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Πελοποννήσου και Ιονίων Νήσων, χωρίς κανένα νόμιμο έρεισμα. Σε πολλές περιπτώσεις πρόκειται για ελαιώνες, αμπέλια και βοσκότοπους που έχουν καλλιεργηθεί επί γενεές, διαθέτουν συμβόλαια ή χρησικτησίες, και έχουν ήδη δηλωθεί στο Κτηματολόγιο από τους ιδιοκτήτες. Η διοικητική αυτή αυθαιρεσία, που αγνοεί τόσο την Απόφαση 1644/2022 του Αρείου Πάγου όσο και την Οδηγία του Ελληνικού

Κτηματολογίου για το άρθρο 152 του ν.4819/2021, έχει ως αποτέλεσμα χιλιάδες πολίτες να βλέπουν τη γη τους να εμφανίζεται ως “δημόσια”, να στερούνται επιδοτήσεων, να αδυνατούν να τη μεταβιβάσουν ή να την αξιοποιήσουν, και να κινδυνεύουν να τη χάσουν εξαιτίας καθαρά διοικητικών σφαλμάτων. Πρόκειται για κραυγαλέα αντίφαση μεταξύ δικαίου και πράξης, που καθιστά επιτακτική την παρέμβαση του Υπουργείου για την πλήρη εφαρμογή του άρθρου 152 και τη διορθωτική παρέμβαση στο Κτηματολόγιο, αρχής γενομένης από τις περιοχές της Ανατολικής Κρήτης.

Το ζήτημα αυτό δεν αφορά μόνο τεχνικές αστοχίες ή καθυστερήσεις των υπηρεσιών. Αγγίζει τον ίδιο τον πυρήνα του κράτους δικαίου και της συνταγματικής προστασίας της ιδιοκτησίας. Δεν είναι δυνατόν, σε ένα ευρωπαϊκό κράτος, πολίτες που διαθέτουν τίτλους, έχουν πληρώσει φόρους, ΕΝΦΙΑ, συμβολαιογραφικά και δικηγορικά έξοδα, να βλέπουν τη γη τους να μετατρέπεται ξαφνικά σε «δημόσια» με διοικητικές πράξεις που αγνοούν τον νόμο και τη νομολογία. Η συστηματική υποκατάσταση του τεκμηρίου κυριότητας από διοικητική αυθαιρεσία, και η εμμονή των αρχών να μην εφαρμόζουν το άρθρο 152 του ν.4819/2021 και την Απόφαση 1644/2022 του Αρείου Πάγου, συνιστούν ευθεία απειλή για την εμπιστοσύνη των πολιτών στους θεσμούς. Αντί να αποκαθιστά την ασφάλεια δικαίου, το κράτος τη διαβρώνει, εγκλωβίζοντας χιλιάδες μικροϊδιοκτήτες και αγρότες στην αβεβαιότητα. Η αποκατάσταση της νομιμότητας δεν είναι απλώς νομική υποχρέωση του Υπουργείου· είναι ζήτημα δημοκρατικής αξιοπιστίας, κοινωνικής συνοχής και σεβασμού στο δικαίωμα του Έλληνα πολίτη στη γη του.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, οι πρόσφατες νομολογιακές εξελίξεις και διοικητικές πρακτικές αναδεικνύουν μια ευρύτερη τάση περιορισμού και απαξίωσης της ιδιωτικής περιουσίας, πέρα από τα προβλήματα των δασικών χαρτών. Οι αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας για την εκτός σχεδίου δόμηση, σε συνδυασμό με την απουσία ενός δίκαιου μεταβατικού πλαισίου και την ελλιπή πληροφόρηση των πολιτών, έχουν επιφέρει αιφνίδια και δραματική μεταβολή στο δικαίωμα αξιοποίησης της γης, ειδικά στην περιφέρεια και σε περιοχές όπως η Κρήτη, όπου η ανάπτυξη στηρίζεται σε μικρές ιδιοκτησίες. Η αδυναμία συντονισμού ανάμεσα στο Κτηματολόγιο, τις Δασικές Υπηρεσίες και τα Πολεοδομικά Τμήματα, έχει οδηγήσει χιλιάδες πολίτες σε πλήρη ανασφάλεια δικαίου, ενώ το κράτος οφείλει να δώσει σαφείς απαντήσεις και θεσμικές εγγυήσεις προστασίας της περιουσίας των πολιτών.

Οι πρόσφατες κρίσεις του ΣτΕ, σε συνδυασμό με επιλογές της διοίκησης, οδηγούν σε de facto κατάργηση της εκτός σχεδίου δόμησης: γήπεδο θεωρείται πλέον οικοδομήσιμο μόνον εφόσον

έχει πρόσωπο σε «κύριο δρόμο» αναγνωρισμένο με ΦΕΚ. Η μεταβολή αυτή δεν συνοδεύτηκε από επαρκές μεταβατικό πλαίσιο, ενημέρωση ή μηχανισμό αποκατάστασης. Ως αποτέλεσμα, τεράστιο πλήθος ιδιοκτησιών που για δεκαετίες αντιμετωπίζονταν ως οικόπεδα (αγοράστηκαν, γονικώς παρεχωρήθηκαν, φορολογήθηκαν, μεταβιβάστηκαν) υποβιβάζονται αιφνιδίως σε απλά αγροτεμάχια χωρίς δυνατότητα δόμησης. Η πρακτική αυτή γεννά ζήτημα ασφάλειας δικαίου και προστασίας της ιδιοκτησίας (άρθρ. 17 Συντ.), ιδιαίτερα σε περιοχές όπως η Κρήτη, όπου η οικονομία της υπαίθρου ιστορικά στηρίζεται σε μικρές ιδιοκτησίες και διάχυτη εκτός σχεδίου δραστηριότητα.

Η «απενεργοποίηση» της εκτός σχεδίου δόμησης λειτουργεί ως κοινωνική και οικονομική βόμβα: (α) απαξίωση περιουσιών οικογενειών που επένδυσαν σε γη—π.χ. οικογένεια με 4 στρέμματα σε παραλιακό μέτωπο που για δεκαετίες θεωρούνταν άρτιο και οικοδομήσιμο, σήμερα δεν μπορεί να εκδώσει άδεια, (β) ασφυξία στην οικοδομική αλυσίδα—μηχανικοί, εργολάβοι, τεχνίτες, προμηθευτές βλέπουν συμβόλαια να «παγώνουν», (γ) τραπεζικός κίνδυνος—αγροτεμάχια-οικόπεδα που είχαν δεσμευθεί ως εμπράγματα εξασφαλίσεις χάνουν αξία, (δ) περιφερειακή αποψίλωση—σε νησιωτικές/αγροτικές ζώνες όπου η εκτός σχεδίου ήταν ο μοναδικός μοχλός μικρής ανάπτυξης, επενδύσεις και ιδιωτικά σχέδια αναστέλλονται. Ενδεικτικά, μικρή αγροτική εκμετάλλευση που σχεδίαζε ξενώνα 6 δωματίων σε θεσμοθετημένο αγροτεμάχιο, μετά την απαίτηση «κύριου δρόμου με ΦΕΚ», αδυνατεί να χτίσει, ενώ εξακολουθεί να καταβάλλει ΕΝΦΙΑ για «οικόπεδο» που δεν οικοδομεί.

Η νέα αυστηροποίηση τέμνεται με τα ήδη οξυμένα προβλήματα των δασικών χαρτών: σε νομούς όπως το Λασιθί, χιλιάδες ιδιοκτησίες τελούν υπό εκκρεμείς αντιρρήσεις/σφάλματα, ενώ παράλληλα αντιμετωπίζουν και την ανατροπή των όρων δόμησης. Έτσι, ιδιοκτήτης με ελαιώνα που έχει χαρακτηριστεί εσφαλμένα «δασικός» και έχει υποβάλει αντίρρηση, διαπιστώνει ότι ακόμη και αν δικαιωθεί στον δασικό χάρτη, παραμένει μη οικοδομήσιμος λόγω έλλειψης «κύριου δρόμου» με ΦΕΚ. Άλλο παράδειγμα: μικρή τουριστική επένδυση με ώριμη χρηματοδότηση και προεγκρίσεις, «σκοντάφτει» στη μη αναγνώριση οδού που λειτουργεί επί δεκαετίες ως βασική πρόσβαση—η διοίκηση δεν την θεωρεί «κύρια» χωρίς πράξη χαρακτηρισμού. Πρόκειται για πραγματική ομηρία πολιτών ανάμεσα σε τρεις μυλόπετρες: δασικούς χάρτες, κτηματολόγιο και νέα πολεοδομικά κριτήρια, χωρίς ενιαίο μηχανισμό αποσυμφόρησης.

Ζητούνται ρητές εγγυήσεις «μηδενικής ζημίας» για καλόπιστους ιδιοκτήτες: (i) μεταβατικό καθεστώς με σαφές χρονικό ορίζοντα και κριτήρια «παλαιότητας» (τεκμήρια πρόθεσης

δόμησης, υφιστάμενες υποδομές, καταβληθέντες φόροι/τέλη), (ii) ταχεία και οριζόντια διαδικασία χαρακτηρισμού/αναγνώρισης υφιστάμενων οδών με διοικητικές πράξεις «μιας στάσης», (iii) πρόβλεψη αποζημίωσης ή ισοδύναμου εργαλείου (δικαιώματα μεταφοράς συντελεστή, τράπεζες γης) για όσους στερούνται οριστικά τη δυνατότητα αξιοποίησης, (iv) φορολογική ευθυγράμμιση—όπου δεν υπάρχει πλέον δικαίωμα δόμησης, επανακαθορισμός ΕΝΦΙΑ με βάση την πραγματική (μη οικοδομήσιμη) αξία, (v) συντονισμός με τα Τοπικά Πολεοδομικά Σχέδια ώστε οι διορθώσεις/εντάξεις να λειτουργούν ως «βαλβίδα» αποσυμπίεσης και (vi) ειδική μέριμνα νησιωτικών/ορεινών περιοχών για να αποτραπεί η επιτάχυνση της ερημοποίησης της υπαίθρου. Μόνον ένα τέτοιο πλέγμα μέτρων διασφαλίζει περιβαλλοντική προστασία και σεβασμό της ιδιωτικής περιουσίας, επαναφέροντας την εμπιστοσύνη των πολιτών στους θεσμούς.

Υπό το πρίσμα όλων των ανωτέρω —των αδικιών που προκαλούνται από τη συνδυαστική εφαρμογή των δασικών χαρτών, του Κτηματολογίου και των νέων περιορισμών της εκτός σχεδίου δόμησης,

Επειδή οι πολίτες της Κρήτης και ειδικότερα του Λασιθίου βιώνουν σωρευτικά τις συνέπειες ενός ασαφούς και αντιφατικού θεσμικού πλαισίου,

Επειδή το δικαίωμα στην ιδιοκτησία, η ασφάλεια δικαίου και η κοινωνική συνοχή απειλούνται από διαδοχικές αποφάσεις και παραλείψεις της διοίκησης,

Επειδή η χώρα οφείλει να προσαρμόσει άμεσα το θεσμικό πλαίσιο στη νομολογία του Αρείου Πάγου και τις προβλέψεις του άρθρου 152 του ν.4819/2021,

Επειδή το Κτηματολόγιο εμφανίζει >11.500 τεμάχια ως δημόσια/δασικά ή ως ιδιοκτησία Αποκεντρωμένης Πελοποννήσου & Ιονίων, προκαλώντας εύλογη αναστάτωση και απώλεια επιδοτήσεων/εισοδημάτων,

Επειδή το νομικό πλαίσιο για την Κρήτη (μη τεκμήριο Δημοσίου, ΑΠ 1644/2022 κ.ά.) επιβάλλει απόδειξη τίτλου Δημοσίου και εξατομικευμένη αξιολόγηση,

Ερωτάσθε κύριε Υπουργέ,

1. Θα εκδώσετε εγκύκλιο που να επαναβεβαιώνει ρητά, ειδικά για την Κρήτη, ότι δεν ισχύει το τεκμήριο Δημοσίου και ότι οι Δασικές Υπηρεσίες/Επιτροπές υποχρεούνται να ελέγχουν τίτλους Δημοσίου πριν αποτυπώσουν «δημόσιο» σε χάρτη;

2. Σε ποιες ενέργειες προτίθεται να προβεί το Υπουργείο Περιβάλλοντος για τη διαμόρφωση ενός σαφούς και μεταβατικού πλαισίου για την εκτός σχεδίου δόμηση, ώστε να αποτραπούν οι αιφνίδιες απώλειες περιουσιακών δικαιωμάτων των πολιτών;
3. Προτίθεται να εκδώσει εγκύκλιο ή ερμηνευτική οδηγία που να αποσαφηνίζει τις έννοιες του «κύριου δρόμου» και του «αναγνωρισμένου με ΦΕΚ οδικού δικτύου», προκειμένου να αποφευχθεί η διαφορετική ερμηνεία από τις πολεοδομίες και τις Διευθύνσεις Δασών;
4. Προτίθεται να προχωρήσει σε καταγραφή και θεσμική αναγνώριση υφιστάμενων οδών (αγροτικών, δημοτικών, επαρχιακών), ώστε να αποκατασταθεί η οικοδομησιμότητα ακινήτων που εξαρτώνται από αυτές;
5. Έχει αξιολογηθεί από το Υπουργείο ο οικονομικός και κοινωνικός αντίκτυπος των πρόσφατων αποφάσεων του ΣτΕ στην αγορά ακινήτων, στις μικρές τουριστικές επενδύσεις και στην οικοδομική δραστηριότητα των νησιωτικών και αγροτικών περιοχών;
6. Προτίθεται το Υπουργείο να προτείνει μέτρα αποκατάστασης ή αντιστάθμισης, όπως μεταφορά συντελεστή δόμησης, δικαιώματα ισοδύναμης αξιοποίησης ή τράπεζες γης για όσους στερούνται πλέον τη δυνατότητα δόμησης;
7. Σε συνεργασία με το Υπουργείο Οικονομικών, εξετάζεται ο επανακαθορισμός των αντικειμενικών αξιών και του ΕΝΦΙΑ για ακίνητα που δεν είναι πλέον οικοδομήσιμα λόγω των νέων περιορισμών;
8. Πώς προτίθεται το Υπουργείο να διασφαλίσει τον συντονισμό μεταξύ Κτηματολογίου, Δασικών Υπηρεσιών και Τοπικών Πολεοδομικών Σχεδίων, ώστε να αποφεύγονται αντιφατικοί χαρακτηρισμοί που εγκλωβίζουν τους ιδιοκτήτες (π.χ. ταυτόχρονος χαρακτηρισμός “δασικού” και “μη οικοδομήσιμου” ακινήτου);
9. Προβλέπεται ειδική διαδικασία αποσυμφόρησης των Επιτροπών Εξέτασης Αντιρρήσεων ή δημιουργία ενιαίου μηχανισμού επίλυσης διαφορών για περιπτώσεις που συνδέονται με ταυτόχρονα πολεοδομικά και δασικά ζητήματα;
10. Θα θεσπιστεί μηχανισμός εγγύησης “μηδενικής ζημίας” για καλόπιστους ιδιοκτήτες που πλήττονται από μεταβολές στο θεσμικό πλαίσιο χωρίς υπαιτιότητά τους, κατά τα ευρωπαϊκά πρότυπα προστασίας περιουσίας;
11. Πώς διασφαλίζεται το συνταγματικό δικαίωμα στην ιδιοκτησία (άρθρο 17 Συντάγματος) έναντι συσσωρευμένων περιορισμών που επιβάλλονται ταυτόχρονα από δασική, κτηματολογική και πολεοδομική νομοθεσία, χωρίς αποζημίωση ή μεταβατική μέριμνα;

Παρακαλούμε όπως μας προσκομίσετε:

α) Τεχνική αναφορά Κτηματολογίου για την εμφάνιση ιδιοκτησίας Αποκεντρωμένης Πελοποννήσου & Ιονίων σε τεμάχια του Δήμου Σητείας και σχέδιο διόρθωσης.

β) Σχέδιο διορθώσεων

γ) Ερμηνευτικές οδηγίες που έχουν εκδοθεί (ή όχι) για το άρθρο 152 ν.4819/2021

δ) Οποιαδήποτε αλληλογραφία με Δασικές Υπηρεσίες για την εφαρμογή της απόφασης 1644/2022

Οι Ερωτώντες Βουλευτές

Αικατερίνη (Κατερίνα) Σπυριδάκη

Εμμανουήλ (Μανώλης) Χριστοδουλάκης